

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

Sectio I. De raptu, & raptoribus, tum personarum, seu corporum, rum
etiam rerum, seu bonorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

tem v. g. solvendam puellæ à stupratore, falsa tamen sit, probari tamen falsa non possit, non potest in foro conscientie dotem illam retinere puella; prout etiam retinere non potest, si falso asserat, invitam se, & fraudibus inductam, in sui violationem fuisse, cum sententia Iudicis falsâ nitatur præsumptione, quæ in foro conscientie cedit veritati. Probatum autem stuprum eisdem fere indicij & præsumptionibus, quibus conjugatæ adulterium probatur, cum etiam hujus vitij turpitudine vix aliam admittat probationem.

SECTIO III.

De aliis delictis carnis, eorumque penis.

Agit Auc. Meth. de hac materia bus §§. hujus Sectionis, quæ tam vel civilia tantum sunt, vel ex Theologis moralibus satis intelligi possunt, et pœnæ delictorum talium erudite dant, nulla videtur ulterior necessitas explicationis.

TITVLVS XVII.

DE RAPTORIBUS, INCENDIARIIS, ET VIOLATORIBUS ECCLESIA RUM.

Agitur in hoc Titulo non tantum de raptoribus v. g. honorum, sed etiam personarum, & hinc explicari etiam debet illud impedimentum dirimens, quod raptus dicitur. Sit ergo

SECTIO I.

De raptu, & raptoribus, tum personarum, seu corporum, tum etiam rerum, seu honorum.

§. I.

De raptu, & raptoribus Virginum, & aliarum mulierum, eorumque penis?

Raptus proprie quidem, in genere tamen loquendo, censetur com-

mitti, quando Virgo, vel etiam alio mulier, siue vidua, siue conjugata, siue soluta sit, modò ingenua sit, & libera (non ancilla, aut quæ impatiens vivit) libidinis, aut matrimonio contrahendi causâ per vim abducitur, siue illa illata sit ipsi fœminæ abducitæ, siue parentibus, aut tutoribus illius, sed raptus cura adhuc est, siue utrumque. Pœnæ autem in raptores tales à jure Canonico sunt plures, capitis supplicium scilicet, præter. im si Deo fuerint delectatæ abducitæ, et missio omnium bonorum, quòd matrimonium nullam contrahi possit, raptorem inter & raptam, &c. de jure Canonico verò raptus pœnitetur pœnâ servitutis, & si Clerici sint, vel raptores, vel raptorem adjuvantes, de-

ponendi sunt à gradu suo Clericali, si verò Laici sint, sunt excommunicandi, & bona talium, si rapta religiosam vitam vixerit, Ecclesie vel monasterio sunt applicanda, in quo rapta vigeat, &c. Nescio tamen utrum pœnarum harum tam Civilium, quam Canoniarum usus hodie adhuc vigeat.

§. II.

Quenam condiciones requirantur, ut raptori incurrant pœnas jure communi Civili, vel Canonico in eos statuta?

Quatuor ex communi requiruntur. Primò, ut raptus fiat cum violentia illata, vel ipsi raptus, vel ejus parentibus, aut tutoribus, in quorum est potestate: si tamen parentibus tantùm invitis violenta abductio facta est, mitior pœna imponenda est raptoribus, vel nulla etiam incurritur (saltem de jure Canonico) si tractatus de matrimonio contrahendo sive sponsalia cum rapta præcesserint *c. Cum causa. 6. h. t.* quamvis invitis parentibus, ipsa tamen volens ad matrimonium cum ea contrahendum fuerit abducta. Secundò requiritur, ut fiat raptus talis, exercendæ libidinis causâ, quia raptus personæ propriè loquendo est species luxuriæ. Tertiò requiritur, ut mulier tradatur de loco in locum, abducendo scilicet eam à loco, ubi habitabat, ad alium locum. Quartò denique requiritur, ut mulier rapta sit honestæ vitæ, raptor enim meretricis pœnas allatas non incurrit, sed extraordinariâ pœnâ, arbitrio Iudicis, puniendus est; in foro tamen conscientie non est distinctio fa-

cienda inter honestam mulierem & meretricem, cum in utroque casu sit violenta abductio.

§. III.

De matrimonio contracto inter raptorem & raptam.

De jure Civili matrimonium absolutè nullum est inter raptorem & raptam, ut dictum, & constat ex *L. unica Cod. de raptu Virgi. Et ex Authent. de raptis mulieribus Collat. 9. Novella 143.* De jure autem Canonico prohibitum quidem olim fuit matrimonium inter raptorem & raptam, aut quamcunque aliam, ut constat ex *Concil. Tolet. can. statutum 34. caus. 27. q. 2.* (si tamen alienam sponsam de præsentibus rapuit) validum tamen fuerat, si postea in raptorem liberè consensit rapta, quamvis in raptoris potestate adhuc existeret, *can. Trias. 8. caus. 36. q. 2. Et c. Accedens 7. h. t.* cum per consensum consequentem tolleretur vitium præcedens: attendenda tamen hodie sunt, quæ Tridentinum Concilium statuit. De quo

§. IV.

Quid jure novo Concilii Tridentini statutum sit circa matrimonium inter raptorem & raptam initum, & quæ pœna ob illum raptum sine decreto?

Statuit Tridentinum *sess. 24. c. 6. de refor. mari.* nullum posse consistere matrimonium inter raptorem & raptam (etiam si ille non physicè rapuit, sed tantùm rapi aliquam mandaverit, ut cum hac matrimonium iniret) nisi hæc in locuto & libero constituta; extra omnem

Ecc ec 3

raptore

raptoris potestatem, illum in virum habere liberè consenserit. Ex quibus verbis colligitur, quòd raptus, qui sit invitâ abductâ, sit impedimentum dirimens matrimonium inter raptorem & taliter raptam, etiam si hæc in raptoris potestate adhuc existens liberè in eum consentiat; sânt quidem & aliæ pænæ ab hoc Concil. Tridentino l. cit. in raptore, vel qui auxilium &c. raptoribus præbent, statutz, excommunicatio scil. perpetua infamia, incapacitas ad dignitates, obligatio dotandi raptam, etiam si cum ea contraxerit matrimonium &c. debeat tamen rigide raptus intelligi ad pœnas illas incurrendas, & non incurraatur, si volens puella, sive post sponsalia de futuro abducta fuit, aut si abducta tantùm fuit ignorantibus parentibus v. g. cum in neutro casu violentia intervenerit, quæ tamen ad raptum propriè dictum requiritur.

§. V.

De rapina & raptoribus bonorum, eorumque pœnis jure Civili statutis.

Rapina propriè loquendo dicitur, injusta rei alienæ mobilis per vim ablatio. Distinguitur à furto rapina in ratione injuriæ, quantum furto propriè dicto superaddit violentiam. Pœnæ autem in rerum talium raptore de jure civili plures statuuntur, quæ apud Civilistas videri possunt, cum illarum præcis varia sit, & propriè in pœnas arbitrarías abiverint.

§. VI.

Quomodo puniantur raptore in bonorum de jure Canonico.

Plura quidem extant capitula, quæ de pœnis his statuunt. Sic in c. illis r. h. t. statuitur in eos ferenda communicatio, ab eo etiam Episcopo, ubi rapinas exercent, proprio deinde Episcopo illius raptoris significando, ut ad locum, ubi rapinas fecerunt, redire cogantur, & satisfacere. In c. super eo 2. h. t. statuitur, ut raptoribus & Ecclesiarum violatoribus penitentia denegetur, nisi prius ablati restituerint, si tamen possint restitutionem facere, ita tamen ut sepe sufficienter restituissent, & plenam securitatem emendandi præstituisse, & in articulo mortis, quamvis ad hunc usque articulum contumaciter sua malitia persistit, penitentia ei negari non debeat, si humiliter eam petiverit, nec sepultura Ecclesiastica, abstinuerit, vel certè emendandi securitatem præstitit, &c. Vide quæ de hoc ipso capitulo plura adhuc habet, in c. de c. communicationi. h. t. editi. Metho. cum horum capitulorum hæc non sit usus vel saltem valde cum & magis moderatus iuxta billam Casus Domini, &c.

§. VII.

De potestate, quam habent Prælati Ecclesiastici judicandi de raptu & aliis criminibus, eisque puniendi.

Quòd possint Prælati Ecclesiastici laicos criminosos punire, et vi delere.

delegatæ etiam illius potestatis à Magistra culaico, modò punitio non requirat pœnam sanguinis, ex c. in Archiepiscopatu 4. h. 1. patet, præsertim si delegatoralis fiat à Principe laico in favorem Ecclesiarum, ac salutem animarum: si tamen mixti fori crimen sit, non tantum ex vi factæ sibi delegationis, sed ex ordinaria sua jurisdictione spiritali iudicare, & punire illud potest Episcopus.

SECTIO II.

De incendiariis & violatoribus Ecclesiarum.

§. I.

De incendiariis & eorum pœnis.

Incendiarii propriè dicuntur illi, qui datâ operâ apposito igne, scientes, & prudentes civitatem, domum, aut prædium alienum &c. incendunt, sive urbanum hoc sit, sive rusticum, sive ex odio & vindicta, sive ullo dolo malo hoc faciant, aut mandatum, vel auxilium &c. ad hoc faciendum præstent, nisi belli iura tales excusent. Pœnæ autem, quas incurrunt hi incendiarii, de iure civili sunt pœna capitis vel exilii, vel levior etiam castigatio, iuxta leviores fortassis culpam, aut negligentiam admissam &c. De iure verò Canonico incendiarii sacrorum locorum sunt ipso iure excommunicati *Can. Canonica 107. caus. 11. q. 3.* à solo Papa absolvendi post

eorum denuntiationem factam c. Tuos 19. de sent. excommunicata. aliorum verò ædificiorum non sacrorum incendiarii, sicut & mandantes, & qui auxilium illis præbent, præter damni dati restitutionem, sunt per sententiam Iudicis excommunicandi *Can. si quis 31. caus. 23. q. 3.* Et nonnunquam etiam privantur sepulturâ Ecclesiasticâ, nisi in morte pœnitentes & absoluti moriantur. c. in litteris 5. h. 1.

§. II.

De violatoribus Ecclesiarum, & eorum pœnis.

Violatores Ecclesiarum, hinc dicuntur, qui Ecclesias, vel alia loca religiosa & pia violenter effringunt, ac spoliant. In quos pœna excommunicationis latæ sententiæ statuta est. c. Conquesti 22. de sentent. excommuni. Neque sunt admittendi ad pœnitentiam, si manifestè fuerint deprehensi, nisi prius damna reficiant, vel de illis caveant, aut sint in articulo mortis constituti, ita tamen ut ad pœnitentiam tum quidem admittantur, Clericis tamen prohibitum sit, eorum interesse sepulturis, aut elemosynam ab illis accipere, sub pœna depositionis ab ordine, & privationis beneficiorum, prout etiam de raptoribus statutum est, juxta *cit. c. supra eo, &c.*

50) 50

TITV.